

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul treizeci și nouă

Jeff Pippenger

2026-02-02

Numărul treizeci și nouă

Testul intern Omega, ca piatră de coronament, care urmează testului extern Alfa al temeliei din 2024, cere o definiție a «vistieriei» și a «hranei» păstrate în vistierie. Testul este profetic și are o linie de adevăr internă și una externă. Sunt nestematele rămășița lui James White sau sunt ele adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu? Sunt amândouă.

La 9/11, poporul lui Dumnezeu a fost chemat să mănânce cărțicica și să se întoarcă la cărările cele vechi din Ieremia, unde atunci au fost puse temeliiile. La 9/11, s-a văzut că, atunci când, în Apocalipsa capitolul unsprezece, lui Ioan i s-a spus să măsoare, i s-a spus să măsoare două lucruri. I s-a spus să măsoare atât templul, cât și pe închinătorii din el. I s-a spus să lase afară curtea celor 1.260 de ani de călcare în picioare de către Neamuri a sanctuarului și a oștirii. Sanctuarul și oștirea sunt templul și închinătorii din el.

În 2023, același înger care coborâse la 9/11 a coborât din nou, desigilând mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, iar apoi, în 2024, a urmat proba fundamentală externă: dacă simbolul Romei încă stabilește viziunea, așa cum o făcuse pentru Milleriți.

„Ferestrele deschise” ale cerului indică sosirea testului omega intern al templului și chemarea la „întoarcere”. Testul impune identificarea a două simboluri. Când al treilea înger a sosit în 1844, iar apoi din nou la 9/11, lui Ioan i se spune să măsoare templul și pe închinătorii din el, identificând astfel o lucrare profetică de măsurare a templului și a închinătorilor în 2023. Maleahi ridică întrebarea: ce este „vistieria” și ce este „hrana”? Aceleași întrebări, în visul lui Miller, ar fi: care este „caseta” și care sunt „giuvaierurile”.

Visul lui Miller identifică ferestrele deschise ale cerului drept punctul în care Biserica triumfătoare din Apocalipsa, capitolul nouăsprezece, este înălțată, îmbrăcată în in alb, pentru a călări pe caii albi ai oștirii Domnului oștirilor. Ferestrele deschise sunt locul în care se revarsă binecuvântarea sau blestemul lui Maleahi. Fereastra deschisă a lui Miller este locul în care gunoiul este înlăturat, iar giuvaierurile sunt adunate în caseta.

Cea dintâi referință la ferestrele cerului se află în istoria lui Noe, și când acele ferestre au fost deschise, a plouat patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Când au fost deschise ferestrele, pe arcă se aflau opt suflete. Botezul la Marea Roșie a inaugurat patruzeci de ani de rătăcire în pustie, până când Iordanul a fost trecut. Când Hristos a fost botezat mai târziu chiar în acel loc, El a fost mânat în pustie pentru patruzeci de zile. Când a înviat, preînchipuit prin botezul Său, El i-a învățat pe ucenici timp de patruzeci de zile înainte de a Se înălța la cer.

Când Biserica trece de la Biserica luptătoare la Biserica triumfătoare, împăratul David, la vârsta de treizeci de ani, va domni timp de patruzeci de ani. Biserica triumfătoare este reprezentată printr-un prooroc, un preot și un împărat. Proorocul care avea treizeci de ani când și-a început slujirea de douăzeci și doi de ani a fost Ezechiel, iar el a început acea slujire când s-au deschis cerurile.

Și a fost, în al trezecilea an, în a patra lună, în a cincea zi a lunii, pe când eram printre captivi la râul Chebar, că s-au deschis cerurile și am văzut vedenii ale lui Dumnezeu. Ezechiel 1:1.

La vârsta de treizeci de ani, Iosif a început să domnească în calitate de preot și s-a confruntat cu vântul de răsărit al Islamului, care aducea o criză în escaladare ce a permis Egiptului, balaurul care zace în mare, să instituie un guvern unic mondial. În acea criză, Iosif a adunat carnea în depozite.

În iulie 2023, un glas s-a auzit în pustie, apoi Leul din seminția lui Iuda a început să desigileze mesajul Strigării de la miezul nopții. În 2024, testul extern fundamental de tip alfa a despărțit două clase, iar procesul desigilării a continuat. Acum, în 2026, a sosit testul omega intern al templului, care va despărți din nou două clase.

Săptămâna sfântă în care Hristos, ca Solul Legământului, a întărit legământul cu mulți reprezintă Curtea și Locul Sfânt. De la 22 octombrie 1844 și până când se va ridica Mihail (așa cum a făcut El la sfârșitul acelei săptămâni sfinte, când Ștefan a fost ucis cu pietre) reprezintă Locul Preasfânt. Sărbătorile de primăvară au fost împlinite în săptămâna sfântă și sunt alfa sărbătorilor, iar sărbătorile de toamnă — Sărbătoarea Trâmbițelor în prima zi, Ziua Ispășirii în a zecea zi, iar apoi Sărbătoarea Corturilor din ziua a cincisprezecea până în ziua a douăzeci și doua — sunt omega sărbătorilor.

În același fel, tipurile care se referă la a doua venire trebuie să se îplinească la timpul indicat în serviciul simbolic. În cadrul sistemului mozaic, curățirea sanctuarului, sau Marea Zi a Ispășirii, avea loc în ziua a zecea a lunii a șaptea evreiești (Leviticul 16:29-34), când marele preot, după ce făcuse ispășire pentru tot Israelul și astfel îndepărtase păcatele lor din sanctuar, ieșea și binecuvânta poporul. Astfel se credea că Hristos, Marele nostru Preot, avea să Se arate pentru a curăți pământul prin nimicirea păcatului și a păcătoșilor și pentru a-Și binecuvânta poporul care Îl aștepta cu nemurirea. Ziua a zecea a lunii a șaptea, Marea Zi a Ispășirii, timpul curățirii sanctuarului, care în anul 1844 a căzut la 22 octombrie, a fost privită ca timpul venirii Domnului. Aceasta era în armonie cu dovezile deja prezentate că cele 2300 de zile aveau să se încheie în toamnă, iar concluzia părea irezistibilă.

În pilda din Matei 25, timpul de așteptare și ațipire este urmat de venirea Mirelui. Acest fapt era în armonie cu argumentele tocmai prezentate, atât din profeție, cât și din tipuri. Ele imprimau o puternică încredințare cu privire la veridicitatea lor; iar „strigătul de la miezul nopții” a fost vestit de mii de credincioși.

Ca un val de marea, mișcarea a măturat țara. Din oraș în oraș, din sat în sat și până în locuri rurale îndepărtate a ajuns, până când poporul lui Dumnezeu care aștepta a fost pe deplin trezit. Fanatismul a dispărut dinaintea acestei proclamări ca bruma timpurie dinaintea soarelui care răsare. Credincioșii și-au văzut îndepărtate îndoiala și nedumerirea, iar speranța și curajul le-au însuflețit inimile. Lucrarea era lipsită de acele extreme care se manifestă întotdeauna când

există exaltare omenească fără influența cârmuitoare a Cuvântului și a Duhului lui Dumnezeu. Ea a fost asemănătoare ca caracter cu acele vremuri de smerire și de întoarcere la Domnul care, în Israelul de demult, urmau mesajelor de mustrare din partea slujitorilor Săi. Ea purta trăsăturile care marchează lucrarea lui Dumnezeu în fiecare veac. Era puțină bucurie extatică, ci, mai degrabă, o adâncă cercetare a inimii, mărturisirea păcatului și lepădarea de lume. Pregătirea pentru a-L întâmpina pe Domnul era povara sufletelor în agonie. Era rugăciune stăruitoare și consacrare fără rezerve lui Dumnezeu. Marea Controversă, 400.

Sărbătorile de primăvară au fost împlinite în Săptămâna Sfântă, iar ploaia timpurie, sau alfa, s-a revărsat apoi la Cincizecime, prefigurând astfel revărsarea ploii târzii în cadrul sărbătorilor de toamnă. Acele sărbători de primăvară sunt prezentate în Leviticul 23, versetele unu până la douăzeci și doi. Sărbătorile de toamnă se află în versetele 23–44. 2300 de ani conduc la 1844. Douăzeci și două de versete pentru sărbătorile de primăvară și douăzeci și două de versete pentru sărbătorile de toamnă. Două seturi a câte douăzeci și două de versete în capitolul douăzeci și trei.

Sărbătoarea Trâmbițelor a fost un avertisment că judecata urma să aibă loc peste zece zile, iar Sărbătoarea Corturilor a fost o celebrare plină de bucurie pentru păcatele care au fost iertate în Ziua Ispășirii. Sabatul și ziua a opta de după sărbătoare reprezintă odihna sabatică de o mie de ani a pământului.

Dar, preaiubiților, să nu vă scape din vedere acest singur lucru: că o zi la Domnul este ca o mie de ani și o mie de ani sunt ca o zi. 2 Petru 3:8.

Primul înger a anunțat deschiderea judecății, iar la acel nivel profetic, 1798, care a fost „timpul sfârșitului” al lui Daniel, este împlinirea sărbătorii trâmbițelor; însă la 11 august 1840, solia desigilată a primului înger din 1798 a fost împuternicită prin împlinirea profeției celui de-al doilea vai. Islamul face parte din avertizarea sărbătorii trâmbițelor, care anunță apropierea zilei judecății.

Pentru cei care sunt dispuși să vadă, sărbătorile de toamnă ale Trâmbițelor și Corturilor reprezintă sărbători alfa și omega, cu judecata la mijloc. Nu este o întâmplare că aceste sărbători sunt identificate în Leviticul douăzeci și trei. Douăzeci și trei este simbolul ispășirii. Nu este o întâmplare că prima sărbătoare are loc în prima zi a lunii a șaptea și că ultima sărbătoare se încheie în ziua a douăzeci și două. Sărbătoarea Trâmbițelor este prima literă a alfabetului ebraic, Ziua Ispășirii este litera din mijloc, iar Sărbătoarea Corturilor este a douăzeci și două literă a alfabetului ebraic.

Levitic, capitolul douăzeci și trei, versetele 23–44, cuprinde douăzeci și două de versete așezate în „cadru adevărului”. Ziua a zecea, aflată în mijloc, identifică o probă, căci zecele este un simbol al probei. Iar Ziua Ispășirii este locul în care răzvrătirea celor pierduți este consemnată și soluționată, iar acea răzvrătire este reprezentată de a treisprezecea literă a alfabetului ebraic. Litera din mijloc a cuvântului ebraic pentru „adevăr” este a treisprezecea și se aliniază cu ziua a zecea a lunii a șaptea, iar, ca reper, posedă atributele profetice ale alfabetului ebraic și ale zilei respective. Zece plus treisprezece fac douăzeci și trei. Șaptezeci este rezultatul înmulțirii lui 10 cu 7, iar ziua a zecea a lunii a șaptea corespunde, de asemenea, numărului șaptezeci, care este un simbol al sfârșitului timpului de probă.

Atunci Petru a venit la El și a zis: Doamne, de câte ori va păcătui fratele meu împotriva mea și eu să-l iert? Până la șapte ori? Iisus i-a zis: Nu-ți spun până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte. Matei 18:21, 22.

Patru sute nouăzeci de ani au fost rânduiți pentru Israelul din vechime. Acei ani au fost tăiați din cei două mii trei sute de ani și au fost reprezentați prin șaptezeci de săptămâni; astfel, Isus a arătat că limita timpului de probă este de patru sute nouăzeci de ani, reprezentată prin „șaptezeci” de săptămâni în Daniel, capitolul nouă.

Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, pentru a pune capăt fărâdelegii, și pentru a pune capăt păcatelor, și pentru a face ispășire pentru nelegiuire, și pentru a aduce o dreptate veșnică, și pentru a pecetlui vedenia și profeția, și pentru a unge pe Sfântul Sfinților. Daniel 9:24.

Cuvântul ebraic tradus prin „tăiat” este folosit doar în acest verset din Vechiul Testament și înseamnă „hotărât” sau „decretat”. El este diferit de cuvântul utilizat în mod obișnuit, tradus prin „tăiat”, care se bazează pe faptul că Avram a tăiat jertfele în primul pas al legământului din Geneza cincisprezece. S-a „hotărât” și „decretat” ca Israel să aibă patru sute nouăzeci de ani de timp de probă, iar apoi să fie „tăiat” din statutul de popor al legământului lui Dumnezeu. Două „tăieri” diferite; una care reprezintă perioada ca perioadă de probă care a fost „tăiată” dintr-un număr mai mare prin numărul șaptezeci, iar când „vinul nou” al lui Ioel este „tăiat” din gura lor, timpul de probă se încheie. Numărul șaptezeci reprezintă închiderea timpului de probă.

Sărbătorile de toamnă cuprind cele trei trepte ale cuvântului ebraic «adevăr». Sărbătorile de toamnă încep în Leviticul 23:23; reperul median al Zilei Ispășirii este ziua a zecea și cea de-a treisprezecea literă, ceea ce echivalează cu 23; iar Sărbătoarea Corturilor se încheie în ziua a douăzeci și doua, fiind urmată de un Sabat înalt, iar pasajul se încheie la 23:44.

Leviticul înseamnă preoția levitică. Sărbătorile de primăvară sunt prezentate în capitolul 23:1-22, iar sărbătorile de toamnă sunt prezentate în 23:23-44. Sărbătorile de primăvară sunt prezentate în douăzeci și două de versete, iar alfabetul ebraic are douăzeci și două de litere. Sărbătorile de toamnă sunt, de asemenea, expuse în douăzeci și două de versete. Sărbătoarea Trâmbițelor vestește apropierea judecății la Ziua Ispășirii. Apoi Sărbătoarea Corturilor durează șapte zile, încheindu-se în ziua a douăzeci și doua a lunii a șaptea. Prima dintre cele șapte zile era un Sabat ceremonial, la fel și a opta zi, care era ziua de după sărbătoarea de șapte zile. Prima și a opta zi fac din ziua a opta un simbol al celei de-a opta, care ține de cele șapte.

Vorbește fiilor lui Israel, zicând: În ziua a cincisprezecea a acestei luni a șaptea va fi Sărbătoarea Corturilor, șapte zile, pentru Domnul. În ziua întâi va fi o adunare sfântă: să nu faceți în ea nicio muncă servilă. Șapte zile veți aduce Domnului o ofrandă făcută prin foc; în ziua a opta va fi pentru voi o adunare sfântă și veți aduce Domnului o ofrandă făcută prin foc: este o adunare solemnă; și să nu faceți în ea nicio muncă servilă. ... Tot în ziua a cincisprezecea a lunii a șaptea, când veți fi strâns rodul țării, veți ține o sărbătoare Domnului șapte zile: în ziua întâi va fi un sabat, și în ziua a opta va fi un sabat. Levitic 23:34-36, 39.

Sabatul ceremonial al celei de-a opta zile reprezintă Sabatul mileniului, care urmează Sărbătorii Corturilor. Peregrinarea Israelului din vechime prin pustie timp de patruzeci de ani este comemorată prin locuirea în colibe în zilele Sărbătorii Corturilor, iar aceasta reprezintă nu numai revărsarea ploii târzii, ci și vremea necazului lui Iacov, când îngerii i-au călăuzit pe credincioșii lui Dumnezeu în dealuri și munți pentru ocrotire.

În vremea strâmtorării, am fugit cu toții din orașe și sate, dar am fost urmăriți de cei răi, care au intrat cu sabia în casele sfinților. Au ridicat sabia ca să ne omoare, dar ea s-a frânt și a căzut neputincioasă ca un fir de pai. Atunci am strigat cu toții, zi și noapte, după izbăvire, iar strigătul a ajuns înaintea lui Dumnezeu. Soarele a răsărit, iar luna a stat pe loc. Pârâurile au încetat să mai curgă. Nori negri, grei, s-au ridicat și s-au izbit unii de alții. Dar era un loc senin de slavă statornică, de unde venea glasul lui Dumnezeu, ca vuietul multor ape, care cutremura cerurile și pământul. Cerul se deschidea și se închidea și era cuprins de frământare. Munții se cutremurau ca o trestie în vânt și aruncau în jur stânci colțuroase. Marea fierbea ca un cazan și arunca pietre pe pământ. Și când Dumnezeu a rostit ziua și ceasul venirii lui Isus și a încredințat poporului Său legământul veșnic, a rostit o propoziție și apoi s-a oprit, în timp ce cuvintele se rostogoleau pe tot pământul. Israelul lui Dumnezeu stătea cu ochii ațintiți în sus, ascultând cuvintele în timp ce ieșeau din gura lui Iehova și se rostogoleau pe tot pământul ca detunături de tunet dintre cele mai puternice. Era înfricoșător de solemn. La sfârșitul fiecărei propoziții, sfinții strigau: Slavă! Aleluia! Chipurile lor erau luminate de slava lui Dumnezeu; și străluceau de slavă, așa cum strălucea fața lui Moise când a coborât de pe Sinai. Cei răi nu puteau să-i privească din pricina slavei. Și când binecuvântarea necurmată a fost rostită asupra celor care L-au onorat pe Dumnezeu, păzind Sabatul Său sfânt, s-a auzit un strigăt puternic de biruință asupra Fiarei și asupra chipului ei.

„Atunci a început jubileul, când pământul avea să se odihnească.” Review and Herald, 21 iulie 1851.

Iisus se întoarce, iar pământul se odihnește timp de o mie de ani, așa cum este prefigurat de sabatul anului al șaptelea al pământului și de jubileu. În versetul trei din Leviticul douăzeci și trei, sabatul zilei a șaptea pentru om este identificat drept introducerea capitolului care se încheie cu al optulea, adică dintre cele șapte, și reprezintă sabatul anului al șaptelea pentru odihna pământului.

Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: Cu privire la sărbătorile Domnului, pe care le veți proclama ca adunări sfinte, acestea sunt sărbătorile Mele. Șase zile se va lucra, dar ziua a șaptea este sabatul odihnei, o adunare sfântă; să nu faceți nicio lucrare în ea; este sabatul Domnului în toate locuințele voastre. Leviticul 23:1-3.

Alfa capitolului douăzeci și trei este Sabatul zilei a șaptea, iar omega capitolului este perioada de o mie de ani în care pământul este pustiu, prefigurată de Sabatul anului al șaptelea al țării și de Jubileu. Alfa capitolului o constituie sărbătorile de primăvară, care încep cu Sabatul zilei a șaptea și se încheie în versetul douăzeci și doi; pe când omega capitolului se încheie în ziua a douăzeci și doua a lunii a șaptea, după care urmează Sabatul ceremonial al zilei a opta, care reprezintă Sabatul anului al șaptelea al țării.

Versetele unu până la douăzeci și doi reprezintă lucrarea lui Hristos ca Mare Preot ceresc în Locul Sfânt; versetele douăzeci și trei până la patruzeci și patru reprezintă lucrarea Sa în Sfânta Sfințelor. Leviticul este un simbol al preoților și reprezintă slujirea de Mare Preot a lui Hristos. Sabatul alfa al zilei a șaptea se întinde înapoi până la creațiune, iar Sabatul omega al anului al șaptelea se întinde până la Pământul înnoit. Leviticul douăzeci și trei se întinde istoric de la creațiune până la re-creațiune.

Bucuria sau rușinea mesajului profetic este un simbol al celor care dețin mesajul Strigătului de la miezul nopții sau o contrafacere. Până când acest adevăr nu este integrat în narațiune, chestiunea care produce rușinea este trecută cu vederea. Cei care dețin untdelemnul autentic nu vor scăpa din vedere acest aspect. Bucuria este reprezentată de cei ale căror păcate au fost îndepărtate, iar aceștia sunt înfățișați de către cei care prăznuiesc Sărbătoarea Corturilor.

Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi, (și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia-Născut din Tatăl,) plin de har și de adevăr. Ioan 1:14.

Cuvântul grecesc tradus prin "a locuit" înseamnă "a-și așeza cortul". Iisus S-a făcut trup și și-a așezat cortul între noi. El a luat firea noastră omenească, tabernacolul nostru, cortul nostru, coliba noastră, trupul nostru. Petru a spus astfel:

Da, socotesc cuvenit, câtă vreme sunt în acest cort, să vă trezesc aducându-vă aminte; știind că în curând trebuie să mă dezbrac de acest cort al meu, după cum mi-a arătat Domnul nostru Isus Hristos. 2 Petru 1:13, 14.

Pavel a spus-o astfel:

Căci știm că, dacă locuința noastră pământească, cortul acesta, s-ar desface, avem o clădire de la Dumnezeu, o casă nefăcută de mâini, veșnică, în ceruri. Căci în aceasta suspinăm, dorind cu ardoare să fim îmbrăcați peste ea cu locuința noastră care este din cer, dacă, într-adevăr, îmbrăcați fiind, nu vom fi găsiți goi. Căci noi, cei ce suntem în acest cort, suspinăm, fiind împovărați; nu pentru că am dori să fim dezbrăcați, ci să fim îmbrăcați peste, pentru ca ceea ce este muritor să fie înghițit de viață. 2 Corinteni 5:1-4.

Sărbătoarea Corturilor simbolizează pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este înfăptuită atunci când se deschid ferestrele cerului. Când păcatele celor o sută patruzeci și patru de mii sunt șterse, Duhul Sfânt va fi revărsat fără măsură asupra bisericii triumfătoare. Judecata este încheiată pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, iar cei pecetluiți pornesc să proclame strigătul cel puternic al celui de-al treilea înger, sub puterea Duhului Sfânt, așa cum este reprezentat prin Sărbătoarea Corturilor.

Trupul nostru este un templu și un cort, adică un tabernacol. Cei care se adunau la Ierusalim ca să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor prăznuiau faptul că păcatele lor fuseseră șterse. Moise a fost folosit pentru ridicarea Tabernacolului în pustie, iar Sărbătoarea Corturilor, la sfârșit, era prăznuită prin locuirea în colibe în pustie, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început.

De aceea, frați sfinți, părtași chemării cerești, luați aminte la Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre, Hristos Iisus, Care a fost credincios Celui ce L-a rânduit, precum și Moise

a fost credincios în toată casa Lui. Căci Acesta a fost învrednicit de mai multă slavă decât Moise, întrucât cel ce a zidit casa are mai multă cinste decât casa. Căci orice casă este zidită de cineva, dar Cel ce a zidit toate este Dumnezeu. Și Moise, într-adevăr, a fost credincios în toată casa Lui, ca slujitor, spre mărturie a celor ce aveau să fie grăite mai târziu; iar Hristos, ca Fiu, peste casa Sa, a cărei casă suntem noi, dacă vom ține până la sfârșit neclintită îndrăzneala și lauda nădejzii noastre. Evrei 3:1-6.

Moise a fost slujitorul credincios pe care Dumnezeu l-a folosit să ridice templul tabernacolului, dar Hristos, ca Mare Preot și Apostol, are mai multă cinste decât slujitorul Moise. Toate casele — de la templul tabernacolului lui Moise, la templul lui Solomon, la templul lui Irod, refăcut în patruzeci și șase de ani, la templul omenesc cu cei 46 de cromozomi și la templul milerit din 1798 până în 1844 — au fost zidite de Dumnezeu. În linia profetică a diferitelor manifestări ale templelor, care ar începe în Grădina Edenului, apoi, după păcat, la poarta Grădinii, apoi, după potop, la altare până la Moise, cele trei reperi principale sunt Moise, Hristos și cei o sută patruzeci și patru de mii.

Moise și Hristos reprezintă Alfa și Omega ale Israelului străvechi, iar împreună reprezintă unirea umanității cu Divinitatea, care este, de asemenea, reprezentată de cei o sută patruzeci și patru de mii. La sosirea celui de-al treilea înger, în Apocalipsa, capitolul unsprezece, lui Ioan i se spune să măsoare templul, iar la sosirea aceluiași înger la 9/11, lui Ioan i se spune din nou să măsoare templul. În ambele cazuri i se spune să lase afară curtea celor 1.260 de zile. În 2023 a sosit același înger, iar poporul lui Dumnezeu este acum chemat să măsoare templul. Cele 1.260 de zile, sau trei zile și jumătate, s-au încheiat în 2023, iar de la acel punct și până chiar înainte de legea duminicală, templul urmează să fie înălțat. Anul 2024 a marcat punerea temeliei și a văzut răzvrătirea manifestându-se într-un grup care „a disprețuit ziua lucrurilor mărunte”, protestând împotriva identificării, de către Miller, a simbolului care stabilește viziunea.

Și a fost iarăși către mine cuvântul Domnului, zicând: Mâinile lui Zorobabel au pus temelia casei acesteia; tot mâinile lui o vor și sfârși; și vei ști că Domnul oștirilor m-a trimis către voi. Căci cine a disprețuit ziua lucrurilor mici? Căci ei se vor bucura și vor vedea firul cu plumb în mâna lui Zorobabel, cu acei șapte; aceia sunt ochii Domnului, care cutreieră încoace și încolo prin tot pământul. Zaharia 4:8-10.

A respinge identificarea lui Miller potrivit căreia Roma este cea care stabilește vedenia înseamnă a respinge temeliile și înseamnă „a disprețui ziua lucrurilor mărunte”. Mișcarea millerită a fost mișcarea alfa a primului și celui de-al doilea înger, iar mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii este mișcarea omega a celui de-al treilea înger. Ea este de douăzeci și două de ori mai puternică decât alfa. În acest sens profetic, temeliile mișcării millerite reprezintă „ziua lucrurilor mărunte”. A disprețui orice adevăr fundamental reprezentat pe cele două table ale lui Habacuc înseamnă a muri, căci vedenia care este stabilită în versetul paisprezece din Daniel unsprezece este aceeași vedenie pe care a identificat-o Solomon.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Viziunea pietrei de boltă este minunată, căci ea identifică faptul că piatra de temelie este și piatra de boltă, dar cu o putere de douăzeci și două de ori mai mare. Încercarea fundamentală alfa din

2024 a fost mesajul de pecetluire intelectuală externă, iar încercarea omega a templului din 2026 este mesajul de pecetluire spirituală internă. Una identifică chipul și semnul fiarei, iar cealaltă chipul și semnul lui Dumnezeu. Acea încercare internă, omega, este reprezentată de cele două simboluri ale visului lui Miller, care trebuie definite în contextul evenimentelor din zilele de pe urmă. Care este vistieria? Și care este hrana?

Vom continua cu acestea în articolul următor.

O căsătorie evreiască în vremea lui Isus se desfășura în trei etape majore, adesea întinzându-se pe parcursul a câteva luni sau al unui an. Primul pas era căsătoria în sens juridic, numită logodnă, moment în care căsătoria era stabilită din punct de vedere legal, însă mireasa și mirele rămâneau separați, în timp ce mirele se întorcea în casa tatălui său pentru a pregăti un loc pentru mireasa lui. De aceea Maria, soția lui Iosif, era numită soția lui chiar înainte de a locui împreună. Infidelitatea în această perioadă era considerată adulter.

Perioada de așteptare era nesigură și putea fi de zile, săptămâni sau luni. Această incertitudine este un element esențial al parabolei. Tatăl putea aștepta până la un an, pentru a confirma celibatul miresei. Mirele nu anunța ziua sau ceasul exact al revenirii sale, căci tatăl său era cel care hotăra când; astfel, mireasa știa că nunta se apropie, dar nu știa când. Această incertitudine era intenționată, iar până când tatăl îi porunca mirelui să meargă și să-și ia mireasa, totul rămânea în așteptare.

Când tatăl spunea: «Du-te și ia-ți mireasa», mirele venea noaptea, însoțit de prietenii săi, strigând și sunând din trâmbiță. Acest lucru avea loc întotdeauna noaptea, pentru a evita parcurgerea unor distanțe lungi în arșița zilei, care poate fi apăsătoare în țara lui Israel. Erau necesare făclii și untdelemn, căci nu existau lumini pe străzi, iar procesiunea putea dura ore întregi. Formula rituală propriu-zisă în căsătoriile ebraice antice, care era proclamată în timpul procesiunilor, era: «Iată, Mirele vine!»

Fecioarele (însoțitoarele miresei) din pildă nu erau femei oarecare; ele erau însoțitoarele miresei, care așteptau împreună cu ea, rânduite să se alăture alaiului, și răspunzătoare să fie pregătite în orice ceas și să poarte fiecare untdelemnul ei, spre a lumina calea către casa mirelui. Făcliile ardeau repede, așadar era de trebuință să se aducă untdelemn de rezervă, pentru eventualitatea unei călătorii îndelungate. Nu exista împărțire la comun a untdelemnului.

Întârzierea era normală în procesiunea nupțială și în căsătoria din Antichitate și nu constituia o problemă din punct de vedere cultural. Întârzierile erau de așteptat, iar ațipirea era ceva obișnuit. Distincția nu stă în somn, ci în pregătire, nu în starea de veghe. Fecioarele neînțelepte nu au prevăzut o întârziere, așa cum au făcut cele înțelepte. Toți ar fi dormit, căci perioada de la logodna legală până la consumarea căsătoriei putea dura un an.

Odată ce alaiul a ajuns la casa mirelui, a început ospățul de nuntă, iar ușa a fost închisă definitiv, astfel încât cei sosiți târziu nu au mai fost primiți. Nu era cruzime — era obicei, fiindcă oricine bătea mai târziu, după ce ușa fusese închisă, arăta prin aceasta că nu făcea parte din alai.

Isus nu inventa imagini, iar El nu a oferit nicio explicație pentru această pildă, așa cum făcea adesea. Nu era nevoie să ofere o explicație, căci toate aceste detalii culturale erau pe deplin înțelese de auditoriul Său. Isus se referea la o nuntă orientală în sens literal, nu la o abstracție.

Detaliile sunt pe deplin susținute de mărturia ebraică, precum și de istoricii epocii romane și ai epocii grecești.

Mișna (secolul al II-lea d.Hr., dar păstrând obiceiuri din epoca Templului anterioară anului 70 d.Hr.)

Talmudul (compilație ulterioară, dar care citează practica anterioară)

Iosif Flaviu (istoric evreu din secolul I)

Liturghia nupțială rabinică și discuțiile juridice

Observatori greco-romani ai Iudeei

Iosif Flaviu nu oferă un „manual de nuntă” bine sistematizat, însă detaliile juridice și culturale pe care le presupune corespund întru totul descrierilor din Mișna/Talmud. Mișna este sursa-cheie.

Pilda avea un impact atât de puternic asupra unui ascultător iudeu din secolul I, întrucât nimic din Matei 25 nu necesita explicații. Sosirea la miezul nopții era normală, lămpile și untdelemnul erau necesități evidente, iar o întârziere între logodna legală în vederea căsătoriei și procesiunea de la miezul nopții era de așteptat, iar ușa închisă era rânduiala obișnuită! Fecioarele care au fost excluse au fost cuprinse de rușine, iar pentru auditoriul iudaic din timpul lui Isus, rușinea fecioarei nechibzuite era pe deplin meritată. Cunoscând pe deplin ritualul, auditoriul lui Isus nu ar fi avut nicio compasiune pentru fecioarele nechibzuite, căci toți știau că pregătirea era o responsabilitate absolută pentru orice fecioară care era invitată să participe la procesiune. Aceste adevăruri erau atât de evidente pentru auditoriul iudaic, încât Isus nu a avut nevoie să ofere vreo explicație a pildei.